

ВИКОНАВЧІ ОРГАНИ МІСЦЕВИХ РАД, ПОСАДОВІ ОСОБИ МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ ТА СУБ'ЄКТИ ГОСПОДАРЮВАННЯ У СИСТЕМІ АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЖИТТЄДІЯЛЬНОСТІ НАСЕЛЕНИХ ПУНКТИВ

EXECUTIVE BODIES OF LOCAL COUNCILS, LOCAL GOVERNMENT OFFICIALS AND BUSINESS ENTITIES IN THE SYSTEM OF ADMINISTRATIVE AND LEGAL SUPPORT OF THE LIFE OF SETTLEMENTS

У статті здійснено комплексний аналіз виконавчих органів місцевих рад, посадових осіб місцевого самоврядування та суб'єктів господарювання як учасників адміністративно-правового забезпечення життєдіяльності населених пунктів. Обґрунтовано, що саме ці суб'єкти забезпечують практичне втілення рішень представницьких органів місцевого самоврядування, поточне функціонування комунальної інфраструктури, організацію надання житлово-комунальних послуг, управління комунальним майном і підтримання благоустрою територій. Показано, що їх участь у відповідних правовідносинах має не допоміжний, а системний характер, оскільки без їх належної діяльності неможливе фактичне забезпечення повсякденних потреб територіальної громади.

Виконавчі органи місцевих рад охарактеризовано як суб'єктів поточного муніципального управління, компетенція яких поєднує виконавчо-розпорядчі, організаційні, сервісні та контрольні елементи. Встановлено, що їх основними функціональними напрямками є управління комунальним майном, організація надання житлово-комунальних послуг, забезпечення благоустрою територій та здійснення контролю за дотриманням локальних правил і рішень. Нормативною основою такого статусу виступає чинний Закон України «Про місцеве самоврядування в Україні».

Окрему увагу приділено посадовим особам місцевого самоврядування, передусім сільським, селищним і міським головам, які забезпечують організаційну єдність системи місцевого самоврядування, координують діяльність виконавчих органів і представляють територіальну громаду у зовнішніх правовідносинах. Доведено, що через їх діяльність реалізується персоніфікований вимір муніципальної влади та забезпечується узгодженість локальних управлінських процесів.

Проаналізовано також місце суб'єктів господарювання, насамперед комунальних підприємств, у системі забезпечення життєдіяльності населених пунктів. З'ясовано, що вони поєднують господарську самостійність із виконанням публічно значущих функцій у сферах водопостачання, теплопостачання, поводження з відходами, утримання інфраструктури та благоустрою. Окремо обґрунтовано, що реформування комунальних підприємств шляхом їх перетворення у господарські товариства, зокрема акціонерні товариства, є одним із перспективних напрямів модернізації комунального сектору. Така трансформація відбувається в нормативному полі Закону України № 4196-ІХ від 9 січня 2025 року, Закону України «Про акціонерні товариства» та Закону України «Про приватизацію державного і комунального майна» і потребує поєднання корпоративної ефективності із збереженням публічного контролю.

Зроблено висновок, що ефективність адміністративно-правового забезпечення життєдіяльності населених пунктів безпосередньо залежить від узгодженої взаємодії виконавчих органів місцевих рад, посадових осіб місцевого самоврядування та суб'єктів господарювання, а також від належного правового врегулювання меж їх компетенції та відповідальності.

Ключові слова: виконавчі органи місцевих рад; посадові особи місцевого самоврядування; комунальні підприємства; адміністративно-правове забезпечення; життєдіяльність населених пунктів; муніципальне управління; територіальна громада.

The article provides a comprehensive analysis of the executive bodies of local councils, local government officials and business entities as participants in the administrative and legal support of the life of settlements. It is substantiated that it is these entities that ensure the practical implementation of decisions of representative bodies of local government, the current functioning of municipal infrastructure, the organization of the provision of housing and communal services, the management of municipal property and the maintenance of the improvement of territories. It is shown that their participation in the relevant legal relations is not auxiliary, but systemic in nature, since without their proper activity, the actual provision of the daily needs of the territorial community is impossible.

The executive bodies of local councils are characterized as subjects of current municipal management, the competence of which combines executive and administrative, organizational, service and control elements. It is established that their main functional areas are the management of municipal property, the organization of the provision of housing and communal services, ensuring the improvement of territories and exercising control over compliance with local rules and decisions. The normative basis of such a status is the current Law of Ukraine "On Local Self-Government in Ukraine".

Special attention is paid to local government officials, primarily village, settlement and city mayors, who ensure the organizational unity of the local self-government system, coordinate the activities of executive bodies and represent the territorial community in external legal relations. It is proven that through their activities the personalized dimension of municipal power is implemented and the coherence of local management processes is ensured.

The place of business entities, primarily municipal enterprises, in the system of ensuring the life of settlements is also analyzed. It is found that they combine economic independence with the performance of publicly significant functions in the areas of water supply, heat supply, waste management, infrastructure maintenance and landscaping. It is separately substantiated that the reform of municipal enterprises by transforming them into business companies, in particular joint-stock companies, is one of the promising directions for the modernization of the municipal sector. Such a transformation takes place within the regulatory framework of the Law of Ukraine No. 4196-IX of January 9, 2025, the Law of Ukraine "On Joint-Stock Companies" and the Law of Ukraine "On Privatization of State and Communal Property" and requires a combination of corporate efficiency with the preservation of public control.

It is concluded that the effectiveness of administrative and legal support for the life of settlements directly depends on the coordinated interaction of executive bodies of local councils, local government officials and business entities, as well as on the proper legal regulation of the boundaries of their competence and responsibility.

Keywords: executive bodies of local councils; local government officials; municipal enterprises; administrative and legal support; life of settlements; municipal administration; territorial community.

Постановка проблеми. У сучасних умовах децентралізації, трансформації муніципального управління та оновлення підходів до функціонування комунального сектору особливої актуальності набуває питання визначення місця виконавчих органів місцевих рад, посадових осіб місцевого самоврядування та суб'єктів господарювання у системі адміністративно-правового забезпечення життєдіяльності населених пунктів. Саме ці суб'єкти забезпечують повсякденне

функціонування локальної інфраструктури, надання житлово-комунальних послуг, управління комунальним майном, підтримання благоустрою та реалізацію значної частини рішень органів місцевого самоврядування. Водночас чинне законодавство, зокрема Закон України «Про місцеве самоврядування в Україні», визначає загальні засади їх діяльності, однак не усуває повністю проблем розмежування компетенції, поєднання публічних і господарських функцій, а також належного контролю за реалізацією публічного інтересу. Додаткову актуальність проблемі надають сучасні процеси реформування комунальних підприємств і можливість їх трансформації у господарські товариства, що потребує належного адміністративно-правового осмислення.

Стан наукової розробки проблеми. Проблематика участі виконавчих органів місцевих рад, посадових осіб місцевого самоврядування та суб'єктів господарювання у реалізації публічних функцій розроблялася у вітчизняній адміністративно-правовій і муніципально-правовій науці фрагментарно. Загальнотеоретичні засади діяльності суб'єктів публічної адміністрації, їх адміністративної правосуб'єктності та компетенції досліджували В.Б. Авер'янов, Ю.П. Битяк, В.К. Колпаков, Т.О. Коломовець, О.М. Бандурка. Питання організації місцевого самоврядування, правового статусу місцевих рад, їх виконавчих органів і посадових осіб висвітлювали О.В. Батанов, М.О. Баймуратов, В.І. Борденюк, І.В. Дробуш. Окремі аспекти адміністративно-правового регулювання діяльності комунальних підприємств та їх ролі у реалізації функцій територіальних громад розглядали О.Ф. Андрійко, С.В. Ківалов, В.М. Шаповал. Разом із тим комплексного дослідження, присвяченого саме системному поєднанню муніципально-виконавчого, посадового та господарського елементів у механізмі забезпечення життєдіяльності населених пунктів, нині бракує. Особливо це стосується новітніх процесів реформування комунального сектору, які відбуваються з урахуванням Закону України № 4196-ІХ від 9 січня 2025 року та чинного Закону України «Про акціонерні товариства».

Метою статті є визначення місця та ролі виконавчих органів місцевих рад, посадових осіб місцевого самоврядування і суб'єктів господарювання у системі адміністративно-правового забезпечення життєдіяльності населених пунктів, а також характеристика їх функціональних повноважень і сучасних напрямів правової трансформації.

Виклад основного матеріалу. Виконавчі органи місцевих рад посідають самостійне та функціонально визначальне місце у системі суб'єктів адміністративно-правового забезпечення життєдіяльності населених пунктів, оскільки саме на них покладається безпосередня реалізація рішень представницьких органів місцевого самоврядування та здійснення повсякденної управлінської діяльності в межах відповідної територіальної громади. Якщо місцеві ради переважно забезпечують нормативне, програмне та фінансове оформлення основних напрямів розвитку громади, то виконавчі органи виступають тими інституціями, через які відповідні рішення набувають практичного змісту та втілюються у конкретних управлінських, організаційних і сервісних діях.

У науково-теоретичному аспекті виконавчі органи місцевих рад доцільно розглядати як суб'єктів муніципального управління, компетенція яких має виконавчо-розпорядчий характер і спрямована на забезпечення стабільного функціонування локальної системи життєзабезпечення [1; 2]. Їх правова природа виявляється у поєднанні організаційно-управлінських, сервісних, розпорядчих та контрольних повноважень, реалізація яких безпосередньо впливає на стан комунальної інфраструктури, якість публічних послуг, благоустрій території, утримання об'єктів комунальної власності та загальний рівень комфортності проживання населення.

Одним із базових напрямів діяльності виконавчих органів місцевих рад є управління комунальним майном. У межах цього напрямку вони забезпечують реалізацію повноважень територіальної громади як власника відповідних об'єктів, організують їх облік, утримання, використання та ефективне функціонування. У контексті адміністративно-правового забезпечення життєдіяльності населених пунктів значення цього повноваження полягає в тому, що саме через належне управління об'єктами комунальної власності створюються матеріальні передумови для функціонування житлово-комунального господарства, транспортної системи, закладів освіти, охорони здоров'я, культури та інших складових місцевої інфраструктури. Отже, управління комунальним майном слід розглядати не лише як майново-розпорядчу діяльність, а як одну з форм публічного управління ресурсною основою життєдіяльності територіальної громади.

Не менш пріоритетним напрямом є організація надання житлово-комунальних послуг. Саме виконавчі органи місцевих рад забезпечують практичну реалізацію муніципальної політики у сфері водопостачання, водовідведення, тепlopостачання, поводження з побутовими відходами, утримання житлового фонду та інших послуг, від яких безпосередньо залежить

повсякденне функціонування населеного пункту [3]. У теоретичному розумінні відповідне повноваження має виразний сервісно-адміністративний характер, оскільки виконавчі органи не лише організують надання послуг, а й забезпечують взаємодію між надавачами послуг, споживачами та іншими суб'єктами публічного управління. Саме в цій площині найбільш повно проявляється сучасна трансформація публічної адміністрації від суто владно-розпорядчої моделі до сервісно-орієнтованої.

Важливе значення у структурі компетенції виконавчих органів місцевих рад має забезпечення благоустрою територій. Йдеться про організацію утримання вулиць, площ, прибудинкових територій, зелених зон, місць загального користування, а також про реалізацію заходів, спрямованих на підтримання належного санітарного та естетичного стану населеного пункту. З позицій адміністративно-правової теорії благоустроїв слід розглядати як одну з ключових форм зовнішнього вираження муніципального управління, оскільки саме в цій сфері управлінський вплив найбільш наочно відображається у фактичному стані життєвого середовища [4, с. 288]. Забезпечення благоустрою має водночас організаційний, регуляторний і контрольний виміри, що робить цю функцію комплексною за своїм змістом.

Необхідно виділити таку групу повноважень, як контрольні повноваження виконавчих органів місцевих рад. Їх реалізація спрямована на забезпечення дотримання встановлених правил, стандартів і рішень у відповідних сферах місцевого значення. Такий контроль може стосуватися стану благоустрою, використання об'єктів комунальної власності, якості житлово-комунальних послуг, додержання локальних регуляторних актів та виконання рішень ради і її виконавчих органів. У науково-теоретичному вимірі ця група повноважень свідчить про те, що виконавчі органи місцевих рад є не лише інструментом реалізації прийнятих рішень, а й суб'єктами підтримання локального правопорядку в адміністративно-управлінському значенні.

Таким чином, виконавчі органи місцевих рад слід визначати як суб'єктів поточного муніципального управління, на яких покладається забезпечення практичного функціонування територіальної громади. Їх компетенція має комплексний характер і охоплює майново-управлінський, сервісно-організаційний, благоустроєвий та контрольний напрями діяльності, що у сукупності формують адміністративно-правовий механізм повсякденного забезпечення життєдіяльності населених пунктів.

Особливе місце у системі місцевого самоврядування займають посадові особи, насамперед сільські, селищні та міські голови, які є вищими посадовими особами територіальних громад. Їх правовий статус має комплексний характер, оскільки вони поєднують у собі ознаки політико-представницького, організаційно-координаційного та адміністративно-управлінського суб'єкта. Саме через діяльність цих посадових осіб забезпечується персоніфіковане вираження публічної волі територіальної громади, організаційна єдність системи місцевого самоврядування та належна узгодженість діяльності її окремих елементів.

Сільський, селищний чи міський голова виступає центральною посадовою фігурою у структурі локальної публічної влади, оскільки здійснює загальне керівництво виконавчим апаратом ради, координує діяльність виконавчих органів, забезпечує взаємодію між радою, її виконавчими структурами, комунальними підприємствами, установами та організаціями. Така координаційна функція має особливе значення для адміністративно-правового забезпечення життєдіяльності населених пунктів, адже саме вона дозволяє забезпечити узгодженість управлінських рішень і безперервність функціонування місцевої інфраструктури, систем життєзабезпечення та соціальної сфери.

Не менш важливою є представницька функція зазначених посадових осіб. Сільські, селищні та міські голови представляють територіальну громаду у відносинах з іншими органами публічної влади, підприємствами, установами, організаціями, а також у зовнішніх правовідносинах загалом. У цьому аспекті вони виступають офіційними носіями муніципальної правосуб'єктності громади, забезпечуючи її участь у міжінституційній взаємодії та захист локальних інтересів на інших рівнях публічного управління.

Отже, посадові особи місцевого самоврядування, зокрема сільські, селищні та міські голови, є невід'ємним елементом системи суб'єктів адміністративно-правового забезпечення життєдіяльності населених пунктів, оскільки саме через їх організаційно-координаційну та представницьку діяльність забезпечується цілісність функціонування муніципальної влади, стабільність управлінських процесів і належне представництво інтересів територіальної громади.

Суттєве місце у системі адміністративно-правових відносин, що виникають у сфері забезпечення життєдіяльності населених пунктів, займають суб'єкти господарювання, оскільки саме

через їх діяльність забезпечується практична реалізація значної частини управлінських рішень, спрямованих на підтримання належного функціонування об'єктів місцевої інфраструктури та задоволення потреб населення. У науковій літературі обґрунтовується, що сучасна модель публічного управління характеризується інтеграцією публічних і приватних елементів, у межах якої суб'єкти господарювання виступають важливими учасниками реалізації публічного інтересу [7].

Як зазначає В. К. Колпаков, участь суб'єктів господарювання у публічно-правових відносинах зумовлена тим, що значна частина функцій держави та місцевого самоврядування реалізується не безпосередньо органами влади, а через відповідні організаційні та економічні механізми, у тому числі із залученням господарюючих суб'єктів [5]. У цьому контексті суб'єкти господарювання виступають не лише як носії приватноправових інтересів, а й як функціональні елементи адміністративно-правового механізму.

З урахуванням характеру участі у забезпеченні життєдіяльності населених пунктів серед таких суб'єктів традиційно виокремлюють комунальні підприємства та приватні суб'єкти господарювання.

Комунальні підприємства є особливим різновидом суб'єктів господарювання, що функціонують на основі комунальної власності та створюються органами місцевого самоврядування з метою задоволення потреб територіальної громади. Як підкреслює О. Ф. Андрійко, комунальні підприємства слід розглядати як інституційний інструмент реалізації функцій місцевого самоврядування, через який забезпечується практичне виконання управлінських рішень у сфері місцевого значення [6].

Їх правовий статус характеризується поєднанням господарської самостійності з підпорядкованістю органам місцевого самоврядування, що зумовлює їх особливе місце у системі адміністративно-правових відносин. Як зазначає Т. О. Коломоєць, комунальні підприємства виступають своєрідною «операційною ланкою» муніципального управління, яка забезпечує матеріальне втілення управлінських рішень [7].

Функціонально діяльність комунальних підприємств спрямована насамперед на надання житлово-комунальних послуг, що включають водопостачання, водовідведення, тепlopостачання, утримання житлового фонду та інші послуги, без яких неможливе функціонування населеного пункту. Крім того, вони забезпечують утримання об'єктів інфраструктури, включаючи інженерні мережі, дорожню систему, елементи благоустрою та об'єкти соціального призначення.

Окремим напрямом їх діяльності є забезпечення благоустрою територій, що охоплює заходи щодо підтримання санітарного стану, озеленення, утримання територій загального користування. Комунальні підприємства виконують не лише господарську, а й соціально-орієнтовану функцію, спрямовану на забезпечення комфортності та безпеки життєвого середовища [9; 10].

Таким чином, комунальні підприємства виступають ключовими суб'єктами у сфері практичного забезпечення життєдіяльності населених пунктів, поєднуючи господарську діяльність із реалізацією публічних функцій. Їх діяльність забезпечує матеріальне та сервісне підґрунтя функціонування територіальних громад, що обумовлює необхідність постійного вдосконалення правового регулювання та організаційних форм їх діяльності.

У сучасних умовах розвитку публічного управління та трансформації економічних відносин в Україні особливої актуальності набуває питання реформування комунальних підприємств, зокрема їх перетворення у господарські товариства, передусім акціонерні товариства. Така реформа розглядається як один із напрямів підвищення ефективності управління комунальним майном, забезпечення прозорості діяльності підприємств, залучення інвестицій та впровадження сучасних стандартів корпоративного управління.

Існуюча модель комунальних підприємств має низку системних недоліків, пов'язаних із обмеженою фінансовою самостійністю, недостатньою прозорістю діяльності, слабкими механізмами контролю та низьким рівнем нестатичної привабливості [10]. У цьому контексті перетворення комунальних підприємств у акціонерні товариства розглядається як спосіб подолання зазначених проблем шляхом запровадження ринкових механізмів управління при збереженні публічного контролю.

Реформування комунальних підприємств у форму акціонерних товариств передбачає зміну організаційно-правової форми господарювання, за якої територіальна громада в особі органу місцевого самоврядування виступає власником акцій товариства. Це дозволяє поєднати публічно-правову природу комунальної власності з приватноправовими механізмами управління, притаманними корпоративному сектору. У результаті формується змішана модель господарювання, яка, з одного боку, забезпечує збереження стратегічного контролю за об'єктами

життєзабезпечення, а з іншого – створює передумови для підвищення економічної ефективності діяльності відповідних суб'єктів.

Важливим аспектом такої трансформації є впровадження принципів корпоративного управління, зокрема розмежування функцій власника і менеджменту, підвищення підзвітності керівництва, запровадження наглядових рад, удосконалення системи фінансового контролю та аудиту. У теоретичному вимірі це означає перехід від адміністративно-командної моделі управління комунальними підприємствами до моделі, заснованої на поєднанні публічного інтересу та ринкових інструментів.

Крім того, перетворення комунальних підприємств у акціонерні товариства створює можливості для залучення інвестицій, у тому числі шляхом часткового відчуження акцій або участі приватних інвесторів, що, у свою чергу, сприяє модернізації інфраструктури, оновленню основних фондів та підвищенню якості послуг, що надаються населенню. Водночас така трансформація потребує належного нормативного забезпечення з метою запобігання втраті контролю над об'єктами стратегічного значення та забезпечення дотримання публічних інтересів територіальних громад.

Нормативну основу реформування комунальних підприємств шляхом їх перетворення в акціонерні товариства становлять насамперед Закон України «Про особливості регулювання діяльності юридичних осіб окремих організаційно-правових форм у перехідний період та об'єднань юридичних осіб» [11], який прямо передбачає повноваження місцевих рад щодо прийняття рішень про перетворення комунальних підприємств в акціонерні товариства, Закон України «Про акціонерні товариства» [12], що визначає загальний правовий режим діяльності акціонерних товариств, а також Закон України «Про приватизацію державного і комунального майна» [13], який регламентує окремі майнові та корпоративні аспекти такого перетворення. На підзаконному рівні слід враховувати постанови Кабінету Міністрів України, прийняті у 2025 році [14] у зв'язку з набранням чинності Законом України від 9 січня 2025 року № 4196-IX [15], хоча спеціальний урядовий порядок перетворення на сьогодні затверджено насамперед щодо державних, а не комунальних підприємств.

Отже, реформування комунальних підприємств шляхом їх перетворення в акціонерні товариства слід розглядати як один із перспективних напрямів удосконалення механізму адміністративно-правового забезпечення життєдіяльності населених пунктів, який спрямований на підвищення ефективності управління, забезпечення прозорості діяльності та інтеграцію сучасних управлінських підходів у сферу комунального господарства. Водночас реалізація цієї реформи повинна здійснюватися з урахуванням необхідності збереження публічного характеру відповідних функцій та гарантування інтересів територіальних громад.

Висновок. Отже, виконавчі органи місцевих рад, посадові особи місцевого самоврядування та суб'єкти господарювання формують важливий функціональний блок системи адміністративно-правового забезпечення життєдіяльності населених пунктів. Виконавчі органи місцевих рад забезпечують поточне муніципальне управління через майново-управлінські, сервісно-організаційні, благоустроєві та контрольні повноваження. Посадові особи, насамперед сільські, селищні та міські голови, виступають носіями представницької, координаційної та організаційно-управлінської функцій, забезпечуючи цілісність локальної системи публічної влади. Суб'єкти господарювання, зокрема комунальні підприємства, реалізують матеріально-сервісний компонент публічного інтересу, поєднуючи господарську діяльність із виконанням суспільно значущих функцій. Водночас сучасне законодавство допускає подальшу трансформацію окремих комунальних підприємств у корпоративні форми, що має потенціал для підвищення ефективності управління, але потребує збереження публічного контролю й гарантування інтересів територіальної громади. Саме узгодженість діяльності цих суб'єктів визначає реальну спроможність місцевого рівня влади забезпечувати належні умови життя населення.

Список використаних джерел:

1. Про місцеве самоврядування в Україні: Закон України від 21 травня 1997 року № 280/97-ВР URL.: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/280/97-вр#Text>
2. Про затвердження Правил надання послуги з управління побутовими відходами та типових договорів про надання послуги з управління побутовими відходами: постановою Кабінету Міністрів України від 8 серпня 2023 р. № 835. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/835-2023-п#Text>

3. Потенціал розвитку територій: методологічні засади формування і нарощення : монографія / О. Ю. Бобровська, Т. А. Крушельницька, М. А. Латинін [та ін.]; за заг. ред. д. держ. упр., проф. О. Ю. Бобровської. Дніпро : ДРІДУ НАДУ, 2017. 362 с.
4. Адміністративне право : підручник / Ю. П. Битяк та ін. ; за заг. ред. Ю. П. Битяка. Харків : Право, 2020. 390 с.
5. Колпаков В. К. Адміністративне право України : підручник. Київ : Юрінком Інтер, 1999. 736 с.
6. Андрійко О. Ф. Адміністративно-правова доктрина і сучасне адміністративне законодавство. *Альманах права*. 2020. Вип. 11. С. 22-27.
7. Адміністративне право України : підручник / за заг. ред. Т. О. Коломоєць. Київ : Правова єдність, 2019. 456 с.
8. Лєгеца Ю. О. Завдання та функції публічного управління у сфері використання природних ресурсів. *Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету. Серія : Юриспруденція*. 2017. Вип. 26. С. 20-22.
9. Перетворення комунальних підприємств: що мають врахувати громади. URL: <https://mindev.gov.ua/news/peretvorennia-komunalnykh-pidpriemstv-shecho-maiut-vrakhuvaty-hromady>
10. Заліський Ю., Козіна Ю. Нотатка для ОМС: Питання перетворення КП на АТ чи ТОВ URL: <https://mindev.gov.ua/storage/app/sites/1/uploaded-files/notatka-dlia-oms-korporatizacia.pdf>
11. Про особливості регулювання діяльності юридичних осіб окремих організаційно-правових форм у перехідний період та об'єднань юридичних осіб : Закон України від 9 січня 2025 року № 4196-IX. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4196-20#Text>
12. Про акціонерні товариства : Закон України від 27 липня 2022 року № 2465-IX URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2465-20#Text>
13. Про приватизацію державного і комунального майна : Закон України від 18 січня 2018 року № 2269-VIII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2269-19#Text>
14. Про внесення змін до деяких постанов Кабінету Міністрів України у зв'язку з набранням чинності Законом України "Про особливості регулювання діяльності юридичних осіб окремих організаційно-правових форм у перехідний період та об'єднань юридичних осіб" : Постанова Кабінету Міністрів України від 3 вересня 2025 р. № 1096. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1096-2025-p#Text>
15. Про особливості регулювання діяльності юридичних осіб окремих організаційно-правових форм у перехідний період та об'єднань юридичних осіб : Закон України від 9 січня 2025 року № 4196-IX. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4196-20#Text>

Дата першого надходження статті до видання: 05.01.2026

Дата прийняття статті до друку після рецензування: 27.01.2026

Дата публікації (оприлюднення) статті: 27.05.2026